

[H. P. Hansen (Sorø A.).]

Siden Sommeren 1940 er alle Love gennemført med Tilslutning af de 5 samarbejdende Partier, og vi har alle Medansvar for de trufne Beslutninger. Under hele Krigsperioden har Vanskelighederne været store for Befolkningen, men det samme gælder for Rigsdagen. Meget ofte har Rigsdagen maattet træffe vidtgaaende Beslutninger, som udenforstaaende kunde synes var baade urimelige og unødvendige. Det er da ogsaa sket mere end een Gang, at Folk uden for disse Mure har rettet voldsomme Angreb paa Rigsdagen og krævet en anden Kurs, selv om dette skulde medføre øgede Vanskeligheder for Befolkningen.

Det er saa let for den, der sidder lunt inden Døre og ikke er tynget af nogen Ansvarsfølelse, at agere stærk Mand og fremsætte hasarderede Forslag; han selv løber jo sjældent nogen Risiko. Men Rigsdagen kan ikke handle paa samme letsindige Maade, thi den staar til Ansvar for hele Befolkningen. Og nu møder vi frem for Vælgerne for at aflægge Beretning om Rigsdagens Virksomhed.

Drager man en Sammenligning mellem vort Land og de andre besatte Lande, føler jeg mig overbevist om, at enhver sandhedskærlig Kvinde og Mand vil indrømme, at vi er kommet bedre igennem denne haarde Tid end noget andet besat Land. Vel har vi maattet opleve mange Bestemmelser af ubehagelig Art, men Indgreb som i andre Lande har vi undgaaet. Vi har Ret til at sige, at vi er kommet bedre igennem de tre vanskelige Krigsaar, end mange havde troet og ventet, og ligesom Rigsdagens 5 samarbejdende Partier tager det fulde Ansvar for de trufne Beslutninger, har de ogsaa Ret til at indkassere deres Del af Æren for de mange Resultater, der anerkendes som gode og fortjenstfulde.

Nu er Folketingets Valgperiode ved at være udløbet, og nyt Valg skal finde Sted. Folketingsvalget er fastsat til den 23. Marts; paa samme Dag foretages der i nogle Kredse Valg af Valgmænd til Valg af Landstingsmænd. Udfaldet af disse Valg vil være af afgørende Betydning for vort Land. Valgene kan ikke foregaa under samme Former som tidligere, thi ogsaa her maa der tages Hensyn til de særlige Forhold, hvor det gælder om, at man bevarer Ro og Orden overalt i Landet. Men Tidens Alvor vil uden Tvivl præge Valget derved, at Valgdeltagelsen bliver større end ved noget tidligere Valg. Vælgerne kan være utilfredse med dette eller hint, men langt det største Fler-tal vil uden Tvivl erkende, at den danske

Rigsdag i det store og hele har handlet rigtigt. Man vil ogsaa være enig om, at en handledygtig Rigsdag er Hovednerven i hele vort Folkestyre, hvorfor man maa værne om Rigsdagens Magt og Indflydelse.

Under den voldsomme Verdenskrig gives der de danske Vælgere Lejlighed til at træffe en vigtig Afgørelse. Lad os da vise, at vi her i Danmark ikke alene har Valgretten i Behold, men at vi ogsaa benytter denne Valgret i fuld Udstrækning. De 5 samarbejdende Partier har selvfølgelig ikke opgivet deres specielle politiske Indstilling. Vi Socialdemokrater mener saaledes fremdeles, at vor politiske Opfattelse er den eneste rigtige. Men over for det store vigtige Spørgsmaal om Danmark som et frit og selvstændigt Land har man i mange Tilfælde maattet lade Partihensyn vige. Nu gælder det om, at dette Samarbejde kan fortsættes, i hvert Fald til Fredens Dage er inde, thi uden et stærkt Samarbejde vil de sidste Vanskeligheder ikke let kunne overvindes.

Ved dette Valg bør enhver virkelig Tilhænger af Folkestyret møde frem til Valgurnen for der at afgive sin Stemme paa det Parti inden for Samarbejdspartierne, som vedkommende føler sig nærmest knyttet til. Sker det, vil vi faa en Rigsdag, der med Fasthed og Styrke vil gaa ind for den store Hovedopgave: Danmarks Frihed og Selvstændighed.

Knud Kristensen: Her ved Finanslovens tredie Behandling, hvor vi staar ved Overgangen fra et Finansaar til et andet, er det vel naturligt, at man kaster et Blik paa vor finansielle Stilling. Jeg kan da ikke nægte, at det fylder mig med nogen Bekymring, naar jeg ser, hvor store Udgiftsbeløb vi nu er kommet op paa. I Løbet af ganske faa Aar er disse Beløb praktisk talt fordoblet, og vi har vist alle en Følelse af, at de er stadig stigende. Ganske vist trøster jo Finansministeren med, at det særlig er de ekstraordinære Udgifter, der er stigende; men naar man ved, hvor let ekstraordinære Udgifter bliver til ordinære, og hvor uhyre vanskeligt det er igen at komme nedad med Udgifterne, kan saadanne trøsterige Ord nok miste noget af deres Virkning.

Ved Finanslovforslagets første Behandling henstillede jeg til Regeringen ikke at slaa ind paa Lønforhøjelsernes og Prisforhøjelsernes farlige Vej. Det er ogsaa med Betænkelighed, jeg har set paa, at man igen har taget et Skridt fremad i den Retning; det kan maaske hjælpe nogle, skønt